

Είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον αυτό που βιώνουμε σήμερα. Στη φαινομενικά «πανίσχυρη» διεθνή οικονομία, χρηματοοικονομικοί κολοσσοί καταρρέουν. Οι κυβερνήσεις, για να συγκρατήσουν την οικονομία, τους χορηγούν «ενέσεις» δισεκατομμυρίων δολαρίων. Όμως ο ασθενής, η οικονομία, δεν γιαιτρεύεται με ενέσεις. Όπως δεν γιαιτρεύεται ένας άλλος ασθενής, από την ανεξέλεγκτη και ασύδοτη οικονομική ανάπτυξη: το περιβάλλον.

Γράφω τις γραμμές αυτές ενώ βρίσκομαι στη Θεσσαλονίκη, στο πλαίσιο συνεργασίας της Ecoweek με την Εβδομάδα Αρχιτεκτονικής που διοργάνωσε το περιοδικό greekarchitects.gr και το Τμήμα Αρχιτεκτόνων του ΑΠΘ με πρωτοβουλία του αρχιτέκτονα Αλέξiou Βανδώρου. Η Θεσσαλονίκη που αναδείχτηκε σε σημαντικό εμπορικό λιμάνι και σε ένα από τα σημαντικότερα κέντρα εβραϊκής σκέψης και πολιτισμού στον μεσαίωνα, αναδύθηκε μέσα από τις φλόγες του 1917 σε μια πανέμορφη, σύγχρονη ευρωπαϊκή μεγαλούπολη, χάρις στην πολιτική βούληση και το πολεοδομικό σχέδιο του Γάλλου αρχιτέκτονα Ernest Hebrard.

Μόλις ολοκληρώθηκε η προβολή της Ecoweek του ντοκιμαντέρ για τις κλιματικές αλλαγές «Η 11η Ώρα» με τον Λεονάρντο Ντι Κάπριο σε μαθητές Λυκείου της Θεσσαλονίκης. Κάθομαι να φάω στην Αριστοτέλους, αγναντεύοντας τη θάλασσα και ξεφυλλίζοντας τις πρωινές εφημερίδες.

Η στιγμή είναι πολύ κρίσιμη, όμως η χορήγηση δισεκατομμυρίων δεν λύνει το πρόβλημα στη ρίζα του. Η κατάρρευση τόσων ισχυρών επιχειρήσεων δεν είναι άλλο από το σκάσιμο της φύσκας που έχει δημιουργήσει ο αχαλίνωτος καταναλωτισμός που προωθούν οι πολυεθνικές εταιρίες και οι τράπεζες τα τελευταία χρόνια. Όμως η οικονομία δεν είναι ο μοναδικός ασθενής. Η αχαλίνωτη ανάπτυξη της οικονομίας και η ανεξέλεγκτη καταναλωτική μανία στην οποία έχουμε επιδοθεί τα τελευταία χρόνια, έχει σαν αποτέλεσμα μια άνευ προηγουμένου καταστροφή του περιβάλλοντος με την εξόρυξη και εκμετάλλευση φυσικών πόρων, την καταπάτηση ευαίσθητων οικοσυστημάτων, τη μείωση των αποθεμάτων φυσικών πόρων, την αυξανόμενη παραγωγή απορριμμάτων που οδηγούν σε μια επικίνδυνη διαταραχή της ισορροπίας του πλανήτη. Έτσι, ακούμε συχνά ότι τα σχέδια για να προστατεύσουμε το περιβάλλον σκοντάφτουν στην έλλειψη πόρων. Όμως, όταν χρειαστεί, βρίσκονται «δια μαγείας» δισεκατομμύρια για την ενίσχυση της «ελεύθερης» οικονομίας. Ποιος είπε ότι η υγεία της οικονομίας είναι σημαντικότερη από την υγεία του περιβάλλοντος και τη δική μας;

Δεν είμαι ειδικός σε θέματα οικονομίας. Όμως δεν χρειάζεται να είναι κανείς ειδικός για να καταλάβει ότι αυτό που βλέπουμε να συμβαίνει σήμερα στην οικονομία, ανάγεται και σε αυτό που θα συμβεί σύντομα και στο περιβάλλον. Τι εννοώ; Την κατάρρευση των οικοσυστημάτων που υποστηρίζουν τη ζωή πάνω στον πλανήτη και τη δική μας επιβίωση ως μέρος αυτού. Διότι, το κάθε είδος ζωής που χάνεται στον πλανήτη έχει επίπτωση στην τροφική αλυσίδα του είδους πάνω από αυτό, που εξαρτάται για να επιζήσει – όπως ακριβώς και στην οικονομία. Έτσι αλυσιδωτά, αν ένα είδος εκλείψει, τότε συμπαρασύρει μαζί του όλα τα είδη πάνω από αυτό, που εξαρτώνται από αυτό για επιβίωση. Τελικά, καταστρέφοντας την τροφική αλυσίδα των ειδών, καταστρέφουμε και τη δική μας, αφού ανήκουμε στην ίδια τροφική αλυσίδα. Ίσως δεν μας απασχολεί ιδιαίτερα, διότι μας είναι δύσκολο να το συλλάβουμε διότι θα πάρει χρόνο μέχρι να μην έχουμε νερό και συνεπώς να μην μπορούμε να καλλιεργήσουμε, ή να έχουμε φαρέψει το τελευταίο ψάρι της Μεσογείου και να βρεθούμε σε σημείο να μην έχουμε τροφή.

Όμως, όσο παίρνει χρόνο το πρόβλημα για να επιδεινωθεί, άλλο τόσο χρόνο χρειάζεται για να επιλυθεί. Ενώ στην οικονομία μπορεί μια κυβέρνηση να συγκρατήσει μια τυχόν κρίση με την παροχή πιστώσεων και μετρητών, με το

περιβάλλον δεν συμβαίνει το ίδιο. Οι διαδικασίες του περιβάλλοντος χρειάζονται βάθος χρόνου για να αλλάξουν πορεία. Αν μια διαδικασία τέθηκε σε κίνηση, είναι σχεδόν αδύνατον να συγκροτηθεί. Ένας φαύλος κύκλος στον οποίο «ενέσεις» δισεκατομμυρίων σίγουρα δεν παίζουν κανένα ρόλο. Το βλέπουμε κάθε καλοκαίρι με τις πυρκαγιές: αν δεν έχει γίνει κατάλληλη προετοιμασία με εξοπλισμό, ανθρώπινο δυναμικό και άριστες συνθήκες πρόληψης πυρκαγιάς, μόλις ξεσπάσει είναι σχεδόν αδύνατον από τον άνθρωπο να την συγκρατήσει... Είναι τόσο απλό. Τα εκατομμύρια που μαζεύτηκαν μετά την πυρκαγιά πέρσι, αν είχαν μαζευτεί πριν, για πυροπροστασία και πρόληψη, θα είχαμε πιθανότητα προλάβει το κακό. Διότι, εκ των υστέρων, όσα εκατομμύρια και αν μαζεύτηκαν, η καταστροφή είχε γίνει.

Λίγες σκέψεις ενώ η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται σε αναβρασμό. Ας μας απασχολήσει λίγο και το περιβάλλον, διότι, δυστυχώς, θα έρθει και η σειρά του να μας απασχολήσει σοβαρά. Τότε όμως καμία κυβέρνηση και κανένα χρηματικό ποσό δεν θα μπορεί να μας βοηθήσει... ❌

Το εργοστάσιο της ΔΕΗ στην Μεγαλόπολη.

Οι περαινές πυρκαγιές κατέστρεψαν σχεδόν ολοκληρωτικά πολλά δάση της Πελοποννήσου.

“

Η αχαλίνωτη ανάπτυξη της οικονομίας και η ανεξέλεγκτη καταναλωτική μανία στην οποία έχουμε επιδοθεί τα τελευταία χρόνια, έχει σαν αποτέλεσμα μια άνευ προηγουμένου καταστροφή του περιβάλλοντος με την εξόρυξη και εκμετάλλευση φυσικών πόρων, την καταπάτηση ευαίσθητων οικοσυστημάτων, τη μείωση των αποθεμάτων φυσικών πόρων, την αυξανόμενη παραγωγή απορριμμάτων που οδηγούν σε μια επικίνδυνη διαταραχή της ισορροπίας του πλανήτη